

máhajícímu věřiteli již v exekučním návrhu. Jest míti na mysli, že vedení exekuce jest velmi vážným zásahem a že právě z § 7 ex. ř. a z judikatury ve vydání Kompas vyplývá, že tu dbáti jest nejvyšší opatrnosti vůbec, najmě pak, jde-li o nemovitosti jako v tomto případě.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody

Nelze přisvědčiti názoru stěžovatele, že napadené usnesení jest zmatečné z toho důvodu, že prý rekursní soud rozhodl o stížnosti osoby třetí, ani ve sporu ani v exekuci nezúčastněné, totiž Josefa Š-a, domkáře v J. čís. 33, který ve svém rekursu tvrdí, že nemovitost nepatří straně povinné, nýbrž jemu samému. Jde o exekuci na nemovitost podle § 87 ex. ř., o níž platí podle § 88 druhý odstavec ex. ř. ustanovení obecného zákona knihovního. Proto musí exekuční návrh míti i náležitosti vyhovující předpisům §§ 84, 123 čís. 1 knih. zák. a jest o něm vyrozuměti též vlastníka postižené nemovitosti. Tento skutečný vlastník musí býti pak považován za účastníka exekučního řízení (§ 65 ex. ř.) a přísluší mu právo rekursu (srov. též rozh. n. s. sb. 8781). Tvrdí-li Josef Š. starší, že nemovitost, na niž se vede exekuce, jest jeho vlastnictvím, pak mu nelze odepřít právo k rekursu. Ve věci samé jest však dovolací rekurs oprávněn. Exekuční titul zní na Josefa Š-a, výrobce skleněného zboží v J. čp. 33. Určuje zavázanou osobu přesně, a vyhovuje požadavku §§ 7 první odstavec a 54 čís. 1 ex. ř. Vymáhající věřitel vyhověl i předpisu § 54 čís. 3 ex. ř., udav v žádosti, že žádá o exekuci nuceným vkladem práva zástavního na »polovici nemovitosti náležející povinné straně v pozemkové knize obce J. ve vl. č. 33«. Soud exekuci povolující mohl posuzovati celou věc jen na tomto podkladě podle stavu, jenž tu byl v době podání exekuční žádosti, bez dalšího šetření a bez slyšení stran (§§ 3, 55 ex. ř.). Povolil tedy správně exekuci podle žádosti. Vývody napadeného usnesení nejsou případné, ježto soud exekuci povolující nebyl zároveň soudem knihovním a nemohl srovnati zápis v pozemkové knize s označením povinného v exekučním titulu. Rekurs Josefa Š-a staršího nebyl opodstatněn, a nebyl vhodným prostředkem k obhájení jeho tvrzených práv.

Čís. 11903.

Zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s. může uplatňovati jen ten, jemuž, nikoliv osobě v žalobě podle zaměstnání označené, byla nezákonným způsobem odňata možnost projednávatí na soudě.

(Rozh. ze dne 17. září 1932, R I 710/32.)

Žaloba, o níž tu jde, byla doručena Janu V-ovi, jenž spis vrátil soudu s vyjádřením, že není žalovaným. Ježto se Jan V. k roku nedostavil, byl vynesena rozsudek pro zmeškání podle žaloby. Odvolací soud zamítl odvolání Jana V-a, uplatňující zmatky podle § 477 čís. 4 a 5

c. ř. s., ježto podle zjištění byl žalovaný k roku řádně předvolán. Nedostaviv se, nemůže se odvolávat na to, že mu byla nezákonným postupem odňata možnost na soudě jednat.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel mohl by zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s. s úspěchem uplatňovati jen, kdyby jemu, nikoliv osobě v žalobě podle zaměstnání označené, byla bývala nezákonným postupem, zejména opomenutím doručení, odňata možnost na soudě projednávat. An odvolací soud zjistil, že žaloba s obsílkou byla k vlastním rukám stěžovatelovým doručena, což ostatně stěžovatel připouští, jsou vývody, v nichž uplatňuje, že se doručení nestalo osobě v žalobě označené, že není totožný s touto osobou, že v opětovném návrhu na doručení a na obálce obsílky nebylo udáno zaměstnání žalovaného, že žaloba zněla proti jiné osobě a že spis vrátil soudu s vysvětlením, pro otázku zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s. bez významu, a není třeba se jimi blíže obírat. Stěžovatel měl možnost k soudu se dostavit a proti žalobě mu doručené se bránit, a nestačilo, že zaslal soudu písemné vyjádření (§ 397, odstavec první, c. ř. s.). Zmatečnosti podle § 477 čís. 5 c. ř. s. tu nebylo, ana žaloba byla doručena stěžovateli, o němž nevyšlo na jevo, že jest osobou nesvéprávnou, a nebylo s ním vůbec jednáno, poněvadž se k soudu nedostavil.

Čís. 11904.

Syndikátní nárok.

Byly-li strany, skládající peníze do sirotčí pokladny nebo do soudní schránky veřejnou vyhláškou na soudní desce upozorněny, že se složení peněz nesmí dít k rukám soudního úředníka, nýbrž jen v berním úřadě k rukám berních úředníků ve vyhlášce té jmenovaných, — neporušil soudní kancelářský úředník právo p ř i v y k o n á v á n í s v é ú ř e d n í p ů s o b n o s t i, přijav od strany neoprávněně peníze a neodved je určenému účelu, nýbrž si je přivlastniv.

Pokud nelze vyvozovati syndikátní nárok ani z toho, že přednosta soudu poukázal stranu, skládající peníze, na kancelářského úředníka.

(Rozh. ze dne 19. září 1932, Co II 3/31.)

Žalobce domáhal se na československém státu syndikátní žalobou zaplacení 6.200 Kč a odůvodňoval žalobní nárok takto: Roku 1922 dostalo se mu dědického podílu 500 Kč, jež měly býti pro něho uloženy v sirotčí pokladně okresního soudu v C. Avšak soudní oficiál Jan B., jenž byl tehdy vedoucím kanceláře nesporného oddělení, tyto peníze zpronevěřil, začež byl soudně potrestán a také odsouzen nahraditi zpronevěřené peníze žalující straně. Peníze ty byly by při 4% zúrokování v sirotčí pokladně vzrostly na 620 Kč. Poněvadž Jan B. následkem svého odsouzení trestního přišel o pensí, nelze na něm nic vydobýti a proto žalobce navrhl, by podle zákona ze dne 12. července 1872, čís. 112 ř.